

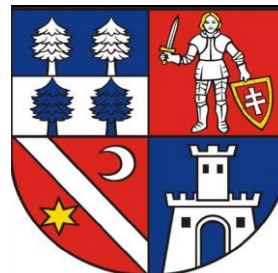
LETOKRUVY

1 / 2013–2014

CENA: 0,50€

**ČASOPIS STREDNEJ ODBORNEJ
ŠKOLY LESNÍCKEJ
V BANSKEJ ŠTIAVNICI**

Ilustrácia: Tomáš Lehocký, 2.B

Primátorka mesta Mgr. Nadežda Babiaková pri príležitosti Dňa študentov v obradnej sieni MsÚ slávnostne prijala a ocenila najlepších študentov stredných škôl z okresu Banská Štiavnica. Zo Strednej odbornej školy lesníckej boli ocenení nasledovní žiaci: **Jakub POLC, 2.A, Kristína OROVČÍKOVÁ, 2.E a Milan KAŠIAR, 3.A.**

Viac na strane 6

Z OBSAHU

Retrospektíva budúcich maturantov.....3	Poľovačka na jeleňa.....19
Prospech a dochádzka.....4	Môj vzor.....20
Vyznamenaní.....5	Život okolo nás.....24
Ocenenia primátorky.....6	Futura ma trochu inak.....25
Salamander.....7	Karikatúra.....26
Svätý Hubert - Pliešovce.....8	Ludia.....27
Späť v Rakúsku.....10	Cena života a ľudskosti.....28
Poľný Kesov.....12	Básne.....29
Triedenie odpadu.....13	Viedeň.....30
Imatrikulácie.....14	Besedy o drogách.....32
Šofér slečny Daisy.....16	Cezpoľný beh.....33
Textilná tvorba.....17	Stolnotenisový turnaj.....34
Modlitba za poľovníka.....18	Basketbal.....35

Ilustrácia: Kamil Suja, 1.B

Retrospektíva budúcich maturantov

Štúdium na strednej škole sa začalo prihláškou. Dal som ju po dlhých úvahách a rozhovoroch s rodičmi. Nebudem klamať - začiatky boli kruté. Keď nám každý profesor povedal, čo bude vyžadovať, tak sa mnohí chytili za hlavu. Začalo to latinskými názvami, ktoré sa akosi nedali naučiť. Mnohí v tej chvíli začali premýšľať aj nad odchodom zo školy, ale nakoniec to všetci zvládli. Prvý ročník bol zaujímavý aj tým, že som spoznal kopu nových ľudí, z ktorých sa postupne stali moji spolužiaci. Škoda, že „prvák“ preletel tak rýchlo... Druhý ročník bol už podstatne lepší. Všetci sme sa dokonale poznali a čo je vynikajúce, spoznali sme aj našich učiteľov. Učiva veľa nepribudlo a preto sa „druhák“ dal zvládnuť v pohode. Bol to ročník, v ktorom sme prvýkrát pracovali s motorovou pílou. Bola to úplne iná prax ako ostatné, lebo nás to všetkých bavilo. Ale bohužiaľ, skončil aj tento ročník, aj keď niektorí mali horšie výsledky. Našli sa však aj takí, ktorí nás opustili. Tých mi je veľmi ľúto. A potom začal, ako každý vravieval, ten najťažší - tretí ročník. Príbudlo nám veľa nových predmetov a profesorov. Začiatky boli opäť veľmi ťažké, lebo učiva a školských povinností pribudlo neúrekom. Začali pribúdať aj zlé známky, ktoré sa našťastie v priebehu roka poopravovali. Profesori od nás vyžadovali viac záujmu o školu, lebo to bol dosť dôležitý ročník kvôli maturite. V tomto ročníku sme sa učili už aj predmety, ktoré vyžaduje naše budúce povolanie. Teraz sú z nás vraj štvrtáci, ktorí idú čoskoro maturovať. Mnohí z nás ale zisťujú, že sa toho veľa nenaučili. Pri otázke „prečo?“, musím objektívne povedať, že sa nám častokrát lenilo čo i len pozrieť do kníh. Nuž, ostáva nám len jediné - učiť sa a neprestávať veriť na zázraky a svoje vedomosti. Tak držme si navzájom palce.

Moje očakávania od školy sa naplnili na sto percent. Spoznal som super ľudí, ktorí držia spolu aj v najťažších chvíľach. Viem, že

všetko, čo som sa naučil, v živote využijem. Nikdy nebudem ľutovať, že som išiel študovať práve sem. Toto je škola, ktorá ako jedna z mála vie „priblížiť“ les a všetko s ním spojené a to aj ľuďom, ktorí sa s ním ešte nemali možnosť zbližiť. Poskytla aj mne, ako žiakovi tejto školy možnosti a vedomosti, z ktorých budem čerpať celý život. Som rád, že tu študujem a zatiaľ som to nikdy neobanoval.

Peter Lipták, 4.A

Už od malička ma fascinovala príroda a všetko s ňou späté. Táto moja záľuba ma priviedla až sem, na strednú odbornú školu lesnícku v Banskej Štiavnici. Prvé dni na škole boli ťažké, hlavne to zvykanie si na nových spolužiakov, učiteľov a na nové prostredie. Po čase som si zvykol a zistil som, že so spolužiakmi tvoríme naozaj dobrý kolektív, v ktorom sme si postupom rokov utužili fantastické kamarátske vzťahy. Som rád, že som prostredníctvom tejto školy spoznal ľudí z rôznych kútov Slovenska, na ktorých nikdy nezabudnem. Predmety na hodinách ma bavili a tak učenie bolo pre mňa viac - menej koníčkom. Najviac ma bavili predmety poľovníctvo, zoológia a lesná ťažba. Bolo veľmi zaujímavé počúvať zážitky starších a skúsenejších profesorov. Učitelia na škole k nám boli ústretoví a snažili sa naučiť nás čo najviac z toho, čo potrebuje vedieť dobrý lesník. To ako vyzerá práca v praxi, sa nám snažili ukázať lesníci, pracujúci v školských lesoch. Pracovali sme na úkolových listoch, zisťovaní škôd zverov v poraste, na vyznačovaní drevín a na iných lesníckych prácach, ktoré ma naozaj bavili. Teraz som v štvrtom ročníku a predom mnou stojí maturita, ktorá ma prenesie do ďalšej etapy môjho života. Budem sa snažiť úspešne zmaturovať a po maturite by som sa chcel uchádzať o miesto lesníka v našom regióne. Lesy Slovenska sú naším klenotom a bol by som veľmi rád, keby som sa o ne mohol starať a zveľaďovať ich.

Ondrej Zúbek 4.A

Ilustrácia: Natália Ondrejová, 4.E

Stredná odborná škola lesnícka Banská Štiavnica
Prospech, dochádzka tried a vyznamenaní žiaci
2. polrok, školský rok 2012-13

Najlepšia trieda v prospechu: 2.E Mgr. Jana Lavříková 1,99

**Prehľad tried podľa prospechu v 2.
Polroku školského roku 2012-13:**

1. miesto:

2.E Mgr. Jana Lavříková 1,99

2. miesto:

2.B Mgr. Darina Šemodová 2,00

3. miesto:

3.E Mgr. Vladimír Herda 2,01

**Prehľad dochádzky tried podľa
zameškaných hodín na žiaka:**

1. miesto:

4.A Ing. Ján Kotlár 52,04

2. miesto:

1.E Ing. Iveta Mlynáriková 54,20

3. miesto:

4.E Mgr. Mária Smutná 55,48

VYZNAMENANÍ ŽIACI: 2. polrok 2012 - 13

1.A - Ing. Miroslav Uhrin

Dávid Michal 1,125

Minár Martin 1,125

Polc Jakub 1

Valentík Martin 1,25

Spolu v triede: 4

1.B - Mgr. Eleonóra Valovičová

Mudrončík Peter 1,063

Stribula Šimon 1,188

Spolu v triede: 2

1.E - Ing. Iveta Mlynáriková

Gretsch Dominik 1,063

Hoos Erich 1,5

Orovčíková Kristína 1,125

Spolu v triede: 3

2.A - Ing. Peter Lacko

Kašiar Milan 1

Spolu v triede: 1

2.B - Mgr. Darina Šemodová

Madaj Matúš 1,067

Sakál Radovan 1,467

Spolu v triede: 2

2.E - Mgr. Jana Lavříková

Bolgárová Diana 1,4

Hoduliaková Nina 1,333

Hrabovský Milan 1,267

Chytilová Martina 1,333

Rovňan Marek 1

Tomášová Miroslava 1,2

Spolu v triede: 6

3.A - Ing. František Černotka

Bobek Libor 1,357

Brngal Milan 1,429

Lichý Martin 1,357

Lipták Peter 1

Macko Tomáš 1,5

Spolu v triede: 5

3.E - Mgr. Vladimír Herda

Kremlová Miroslava Paulína 1,214

Kúttna Eva 1,286

Ondrejková Natália 1,462

Žitniaková Mária 1,429

Spolu v triede: 4

3.B - Ing. Dominik Kútnik

-

4.A - Ing. Ján Kotlár

Baláž Filip 1,357

Nosál Stanislav 1,357

Rusko Štefan 1,357

Spolu v triede: 3

4.B - RNDr. Ida Hradilová

-

4.E - Mgr. Mária Smutná

-

-vn-

ŠTUDENTI OCENENENÍ PRIMÁTKOU MESTA PRI PRÍLEŽITOSTI DŇA ŠTUDENTOV NOVEMBER 2013

Primátorka mesta Mgr. Nadežda Babiaková pri príležitosti Dňa študentov v obradnej sieni MsÚ slávnostne prijala a ocenila najlepších študentov stredných škôl z okresu Banská Štiavnica. Zo Strednej odbornej školy lesníckej boli ocenení nasledovní žiaci: **Kristína OROVČÍKOVÁ, 2.E, Jakub POLC, 2.A a Milan KAŠIAR, 3.A**

Kristína OROVČÍKOVÁ dosahuje výborný študijný prospech, príkladne reprezentuje školu na rôznych akciách a podujatiach

organizovaných školou, mestom ako aj inými subjektmi.

Jakub Polc od prvého ročníka na SOŠ lesníckej v Banskej Štiavnici dosahuje vynikajúce výsledky. V minulom školskom roku mal na polroku aj na konci školského

roku prospech s priemerom 1,00. Dochádzku do školy má taktiež na veľmi dobrej úrovni. V triede plní funkciu predsedu triedy, v ktorej je naňho stopercentné spoľahnutie. Úlohy si plní načas a kvalitne. Ohotne sa podieľa aj na reprezentácii školy – Lesnícke dni, Burzy stredných škôl, Burzy informácií. Zúčastňuje sa aj na reprezentácii školy vo futbale.

Milan KAŠIAR si výborne plní školské povinnosti na Strednej odbornej škole lesníckej počas prvých dvoch rokov štúdia. Milan Kašiar od nástupu na strednú školu až po súčasnosť dosahuje výborný prospech, vždy mal vzornú dochádzku a zdobí ho slušné spávanie voči zamestnancom školy, aj

jeho spolužiakom. Navyše obetavo plnil zverené úlohy pri reprezentácii školy počas lesníckych dní, dní svätého Huberta vo Svätom Antone a počas Salamandrového sprievodu.

Text: Norbert Soročina, Iveta Mlynáriková,
Miroslav Uhrin, Peter Lacko
Foto: Denisa Prokeinová, Viera Ebert

Salamander

Dňa 7. septembra 2013, bol veľký deň pre Banskú Štiavnicu. Slávnostný pochod Salamander, rozprúdil život v našom malom historickom mestečku. Samozrejme ako vždy, sa tam zúčastnili aj študenti SOŠL. Bez ľudí, ktorým v žilách prúdi zelená krv, by to ani nebolo ono. Našou úlohou bolo niesť fakle. Najprv sme si to samozrejme nacvičili spolu s baníkmi pred Technickými službami. Baníci pochodovali s baterkami v tvare salamandry a my sme išli popri nich s faklami. Súčasťou pochodu boli aj vojaci, grófi, pandúri na koňoch, nevesta so ženíchom, bubeník, trubadúri a kopa ďalších

počuť stovky ľudí. Zišli sa tu ľudia z rôznych kútov Slovenska, aby mohli vidieť túto nádheru. Boli tu návštevníci z Poľska, Česka ba aj z Maďarska. No neboli sme jedinou atrakciou. Boli tu kolotoče, rôzne trhy a remeselníci. Najväčšiu radosť z toho mali

postáv. A samozrejme, aký by bol Salamander bez Nácka, najznámejšej postavičky Štiavnice. Ako sme postupne pochodovali smerom do centra mesta, baníci zapli svoje baterky a nám zapálili fakle. Musel to byť úžasný pohľad. Bolo

najmenší. Bol to vážne úžasný zážitok pre celé mesto. A nám už len ostáva dúfať, že aj budúci Salamander dopadne rovnako, ak nie lepšie.

Text: Martina Chytilová, Diana Bolgárová, 3.E
Foto: Peter Lacko

Dni Svätého Huberta v Pliešovciach

Každoročnou tradíciou sú Dni Svätého Huberta v Pliešovciach. Tento rok to bol jubilejný desiaty ročník podujatia. Patróna poľovníkov, svätého Huberta, sme si pripomenuli 14. 9. 2013 v Pliešovciach viacerými aktivitami. Podujatie na tamojšom námestí otvorila o 14. hodine ekumenická slávnosť, ktorou sa vzdal hold ulovenej zveri. Nechýbali trubači, sokoliari, šermiari, výstava poľovníckych trofejí, ani tradičná súťaž o najlepšiu poľovnícku špecialitu. Stretli sa tu milovníci prírody,

ktorými sme boli tento rok aj my a odniesli sme si stadiaľ nezabudnuteľné zážitky. Naša úloha bola pre nás veľmi

významná, preto že sme na svätej omši niesli obetné dary. Nielen my, ale aj sokoliari(školský krúžok),sa mali možnosť zapojiť a ukázať, čo dokážu so svojimi dravcami. Napriek zlému počasiu nám spríjemnili náladu skvelým občerstvením, ktorým sa stal výborný guláš a skvelá

zábava, pri ktorej sme si aj zaspievali. V závere podujatia bolo odovzdávanie cien. Ocenená bola aj naša lesnícka škola, sokolarstvo a pán riaditeľ.

Text a foto: Daniela Pacalajová, Jana Janšová 3.E

Tento rok sme sa opäť vybrali do susedného Rakúska k chovateľovi dravcov a veľmi dobrému sokoliarovi - Raymondovi Weinhappelovi. Už sme vedeli čo a ako a preto sme sa veľmi tešili na ďalšie super leto. So sestrou Dadou sme sa často bavili, čo tam asi bude nové, aké dravce tento rok šéf odchoval, alebo čo tam bude iné. Cesta bola dlhá a prišli sme tam až okolo siedmej ráno. Ani sme nešli spať a aj keď sme mali v ten deň voľno, hneď sme sa zvitli so šéfom aj s naším minuloročným kolegom Michalom. Trochu sme pokecali a potom sme si obzreli celú odchovňu dravcov. Viac menej bolo všetko po starom. Už sme vedeli, čo treba robiť, tak sme sa do toho hneď pustili. Prvé dni sme nemali veľa roboty, lebo ešte neboli z voliér vybraté mladé sokoly. Striedavo sme chodili jeden na hrad Riegersburg a dvaja do odchovne. Na hrade sme začali intenzívne robiť s dravcami, aby si na nás

rýchlo zvykli a mohli sme byť zapojení do vystúpení. Chvíľu to trvalo, lebo dravce boli naučené len na určitých ľuďoch. Najviac trpezlivosti sme museli mať s orlami, u ktorých sme si museli dlho budovať dôveru. Ale stálo to za to, lebo samotné vystúpenia boli ozaj parádne. V odchovni mali predsa jednu novinku, s ktorou sme

sa v praxi ešte nestretli. Boli to takzvané „voľné lety“. Je to vynikajúci spôsob chovu, pri ktorom sú dravce vypúšťané von a voľne si lietajú. S človekom nemajú žiaden kontakt. Krmia sa v boxoch namontovaných z vonka na odchovni, do ktorých sa im dávalo toľko mäsa, koľko len zožrali, aby neboli nútení sami loviť. Tieto boxy slúžili zároveň ako odchyťové zariadenia, keď sa tieto sokoly chystali na ďalší výcvik. Keď už konečne prišiel čas na cvičenie mladých sokolov, začala sa tvrdá práca nervov a trpezlivosti. Tento rok to

bolo trochu náročnejšie, lebo sme všetky sokoly cvičili prakticky sami. Šéf len sem - tam prišiel skontrolovať, či ide všetko ako

má. Bol veľmi spokojný. Cvičili sme celkovo 13 sokolov a neskôr aj dvoch orlov, ktorých kúpil asi v polke leta. Bol to

orol stepný a samica orliaka morského. S mladou „orliačkou,, bolo obzvlášť veľa roboty, lebo jej bolo treba venovať veľa času a pozornosti. V auguste tu bol tiež jeden trojdňový stredoveký festival, ktorého sme sa zúčastnili všetci. Užili sme si na ňom veľa zábavy a bola to aj trošku zmena oproti dennému stereotypu. Toto leto sme si fakt užili naplno a ani sa nám nechcelo ísť domov. Ale čo už. Veď aj do školy treba chodiť.

Peter Pustai, 4.B

Obrázky: <http://www.vulkanland.at/de/lebenskraft-urlaub-steiermark/lebenskraft-betriebe/falknerei/>,
http://en.wikipedia.org/wiki/Steppe_Eagle, http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Haliaeetus_albicilla-002.jpg,
<http://www.crwflags.com/fotw/flags/at.html>

Pol'ný Kesov

V dňoch 24. 10. - 26. 10. 2013 sa konalo medzinárodné stretnutie sokoliarov, ktoré organizoval Slovenský klub sokoliarov pri SPK. Hlavným programom boli sokoliarske lovy s dravcami. A ako na každej správnej poľovačke, tak ani na tejto, nemohli chýbať trubači.

Boli tu sokoliari spoza hraníc - Angličania, Rakúšania, Česi, Maďari, Srbi, Belgičania a samozrejme mnoho našich sokoliarov zo všetkých kútov Slovenska. Vo štvrtok ráno sme pri slávnostnom nástupe a uvítaní prítomných sokoliarov prezidentom SKS Ing. Alojzom Kašákom zahráli dva signály a sokoliari sa rozdelili na skupiny podľa dravcov a autami odišli loviť do prenajatých revírov. My traja sme išli spolu s redaktormi Poľovníctva a rybárstva

do revíru, kde prebiehali lovy s orlami na zajace. A poviem Vám, priatelia, to bol zážitok! Zajace nám vybiehali spod nôh jeden za druhým, no úspešnosť lovu až taká veľká nebola, nakoľko aj ten dravec je len tvor, a nie vždy dokáže dobehnúť svoju korisť, alebo aj keď ju chytí, častokrát sa mu vyšmykne. Po skončení lovu sa všetci sokoliari /cca 80 dravcov/ vrátili do areálu sokoliarskeho stretnutia, kde sa konal

výrad ulovenej zveri. V radoch uložená zver ohraničená čečinou, horiace ohne a k tomu naše hlaholy vzdávajúce hold ulovenej koristi... Po tejto trojdňovej akcii sme sa vrátili späť s novými zážitkami, ktoré si spolu so mnou odniesol aj Kevin Tartot a Jakub Badrna. Okrem spomienok a nových priateľstiev sme si odniesli aj dobrý pocit z ďalšej dobre odohratej akcie...
Text a foto: Trebula Jaroslav 2.B

Triedenie odpadov na našej škole - má to význam??

Nech sa snažíme ako sa snažíme, vždy vyprodukuje odpad. Áno je to tak, či je to téglík od jogurtu, plastová fľaša alebo fólia z

bagety... skrátka je toho naozaj veľa čo človek nepotrebuje, a tak vzniká odpad. Lenže kam s ním potom, keď ho už

nepotrebujeme? Hodíme ho iba tak na zem, alebo ho vysypeme za prvý strom čo

zbadáme v lese? No to teda nie!!! A preto hlava pomazaná vymyslela systém triedenia, ktorý znižuje množstvo odpadov tak, že sa niektoré materiály dajú použiť ešte raz. A tak sa aj v triedach na našej škole objavili farebné kontajnery na triedenie plastov, papiera a tetrapaku. O ich farebnom rozlíšení nechcem veľmi písať, veď to poznajú aj malé deti v škôlke, ale pre istotu to pripomeniem niektorým géniom, čo si myslia, že je to jedno, či to hodí do koša na komunálny odpad, alebo do triediaceho

kontajnera. Rada by som uviedla týchto ľudí na pravú mieru. Červený kontajner máme v triede na tetrapak, žltý na plasty a modrý na papier. Napríklad také sklo a plasty sa vo voľnej prírode nerozpadne. Tak preto je ich potrebné triediť, aby sa tieto materiály čo „ohúrili“ svet, dali znova použiť. A možno si poviete: „Veď taký papier, ten sa rozpadne aj sám“, ale zamyslime sa nad tým, koľko kôry treba na papieri, čo len tak vyhadzujeme do koša a koľko stromov musí kvôli tomu zhynúť?! Minimálne kvôli tým stromom by sme mali recyklovať. A tak sa skúsme trošku zamyslieť a začnime pomáhať prírode aspoň takýmto spôsobom. Začnime si uvedomovať význam kontajnerov či už pri internáte, alebo v triede...

Text a foto: Alžbeta Dolniaková 2.E

Obrázky: <http://www.elektropark.sk/sodastream/>
http://chemiavzivote.weblahko.sk/testy/zmes1/chemicke_latky_zmesi.htm

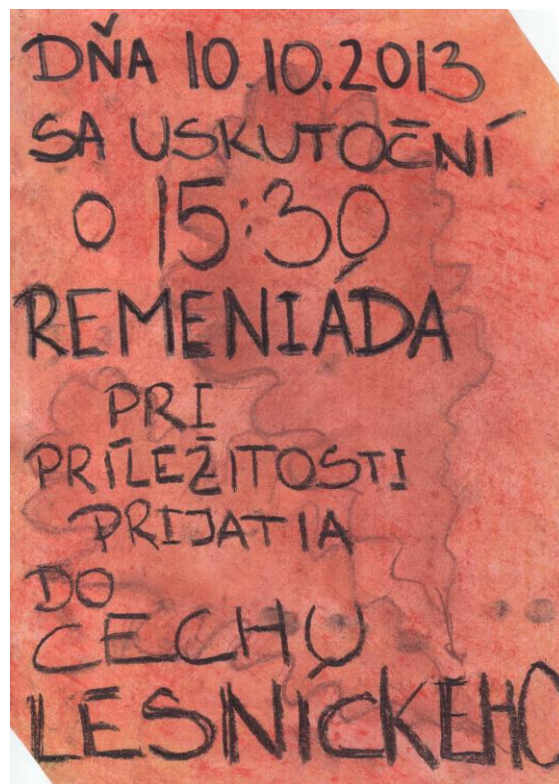
Lesácka remeniáda

IMATRIKULÁCIE

Imatrikulácie 1: Prijatie do cechu študentského je veľká udalosť, sprevádzaná tradičnými zákonmi, rituálmi, kopou srandy, ale povedzme si úprimne, aj oprávnenými obavami. Veď úbohé prváčence neraz ani netušia, čo si na nich páni štvrtáci pripravili. Inak tomu nebolo ani počas remeniády, ktorá sa konala 10. októbra 2013 na Školskom internáte Strednej odbornej školy lesníckej. Celá študentská komunita, sudcovia, kati, popravčie bubny, i štvrtáci preoblečení a premaľovaní za „pôvabné“ asistentky, dostávali milých prvákov do humorných situácií, na ktoré len tak ľahko nezabudnú. Ale čo sa dá robiť, tradícia je tradícia a lesáci predsa musia niečo vydržať. A lesáčky? Tak tie tu majú ustlané na ružiacach. Kým každý prvák bol po splnení zadanej úlohy odmenený

imatrikulačným listom, ktorý bol ozdobený gaštanom a potom prehnutý cez vypreparovaného diviaka, aby na zadnej časti tela okúsil uštipnutie katovho remeňa, v prípade krásnych študentiek sa pod remeň galantne podkladali samotní štvrtáci. Veselý študentský život prináša aj takéto zážitky, ktoré sa časom menia na

najkrajšie spomienky absolventských stretnutí.

Text a foto: J. B.

Imatrikulácie 2: 10.10. 2013 - tento dátum mal byť pre nás prvákov prvým veľkým dňom počas našej existencie na lesníckej škole. Všetko bolo totálne v pohode. Každý nám hovoril, že sa máme tešiť na „imačky“. Boli sme pokojní a srandovali sme, pričom sme netušili, že čochvíľa sa to zmení. Deň pred „imačkami“ sme do telocvične nosili stoličky a nálada bola veľmi dobrá. Po kvalitnej akupunktúre a prvom prijímacom rozhovore u „bossov lesníckej školy“, sme sa všetci perfektne bavili. Chlapci skúšali scénu, pričom jeden z nich si buchol hlavu o stôl. Celé to vyznelo vtipne, aj keď to muselo byť bolestivé.

Plní očekávání sme sa na povel vychovávateľov rozišli do našich internátnych ciel.

S východom slnka prišiel štvrtok. Na niektorých bolo vidieť mierny stres, ktorý bol vyvolaný tým, že sme nevedeli, čo nás čaká. Bolo približne 16:00, keď sa začal celkom slušný krik a behanie cigánok po chodbách. Miestami to pripomínalo vzburu vo väznici. Všetci prváci mali smrť v očiach, keď pozerali na usmievajúcich sa štvrtákov v babských šatách. Keď si nás pochytili a zmaľovali podľa ich predstáv, dovedli nás do telocvične, kde už celí nedočkaví čakali žiaci ostatných ročníkov. Každému sa ušla nejaká scénka. Ani sme sa nenazdali, keď sa nálada zrazu zlepšila a už sme sa len smiali .

Po predvedení scény nasledoval "krst" remeňom, pričom každý prvák dostal podľa zásluh, kvality scény alebo nálady sudcov. Na záver sme dostali imatrikulačné listy a gaštany na krk, čo celému svetu dávalo na známosť, že sme boli prijatí do rodiny lesákov. Po tom všetkom sme sa rozišli na „cely“ poumývať sa od temperových farieb, jogurtu, múky a vajčiek. Hrdí na to, že sme to „prežili“, sme sa vydali v ústrety podvečernej Štiavnici...

Matúš Ondrejka 1.A

Imatrikulácie 3: Imatrikulácie – dôležitý deň v živote každého prváka. Samotný ceremoniál je symbolom toho, že sa stávame plnohodnotnými členmi lesníckej rodiny. Nervozita a obavy sa stupňovali už niekoľko dní pred imatrikuláciami, pretože nás štvrtáci stále strašili napríklad aj tým, že keď nepôjdeme zbierať listy na výzdobu, dostaneme viac rán remeňom. V mnohých prípadoch sa vyhrážky premenili na realitu. Keď prišiel dlhoočakávaný deň imatrikulácii všade panoval stres. Imatrikulácie sa konali v telocvični školského internátu. Pri vstupe

do miestnosti bolo hneď nado mnou postavené pódium, pred ním miesto na predvedenie scénok a nakoniec stoličky, kde sme sedeli my, prváci. Išlo sa zaradom

po jednotlivých izbách. Na pódiu sedeli traja sudcovia, ktorí rozhodovali, koľko remeňov si jednotlivý prvák zaslúži. Keďže som mal to šťastie a sudcov som poznal, tak som dostal len 5 rán, ale kamarát, ktorý si z nich robil srandu dostal bolestivých štyridsať. Medzi tým nás „cigánky“ ešte poriadne natreli temperovými farbami, pričom na všetko dohliadala slávna kukučka. Prvákov dali na

hlavu škatuľu s hodinami a musel na celú sálu kukať. Na záver sme dostali na krk gaštan a do ruky imatrikulačný list. Myslel som si, že imatrikulácie sú hrozná vec, ale bola to vcelku zábava.

Miloš Stupár, 1.A
Foto: J.B.

Alfred Uhry - ŠOFÉR SLEČNY DAISY

Úsmevný príbeh o tolerancii a o veľkom ľudskom srdci.

Jeden novembrový večer, pre detailistov 7.11.2013 o pol piatej, sme sa všetci zúčastnení lesáci a učitelia zišli pred internátom a nastúpili do školského autobusu. Cestovali sme za „kultúrou“ do mesta Zvolen. Cestou sme si pospevovali a tešili sa na divadelné predstavenie ŠOFÉR SLEČNY DAISY. Pred divadlom Jozefa Gregora Tajovského sme mali rozchod. Podvečernú hodinku, ktorá ostávala do začiatku predstavenia, sme strávili nakupovaním v Európe. Keď hodiny odbili štvrt na sedem, zišli sme sa pred

budovou divadla, dostali lístky a počkali sme, kým nás uvádzačka nezaviedla do sály na predstavenie. Miesta neboli rezervované a tak si každý si sadol kde chcel. Náhle všetci stíchli, svetlá zhasli a každý s napätím čakal, kedy na scénu prídu očakávaní herci. Predstavenie bolo o tom, ako syn slečny Daisy vybavil šoféra Hoka, s ktorým ona nebola spokojná, pretože

bola veľmi hrdá. Ale časom si na neho zvykla. Postupne zostarli, Hoke už nebol schopný robiť šoféra, pretože strácal zrak a slečna Daisy musela ísť do starobinca, lebo mala zdravotné problémy. Aj po tom všetkom ju Hoke mal stále veľmi rád a chodil ju pravidelne navštevovať. Tak sa z nich stali najlepší priatelia. Predstavenie sa skončilo, urobilo sa zopár fotiek a my sme nastúpili do autobusu, v ktorom sme

rozprávali o tom, čo nás najviac zaujalo a pobavilo. Predstavenie nám spríjemnilo večer a poučilo o tom, že

nemáme súdiť človeka na prvý dojem, ale máme ho súdiť podľa jeho činov.

Texta a foto: Kristína Brnová, Alžbeta Dolniaková, 2.E

Obrázok: <http://www.slovakiaguide.sk/divadlo-divadlo-jozefa-gregora-tajovskeho-zvolen>

TEXTILNÁ TVORBA 2013

Celoslovenská súťažná prehliadka neprofesionálnej textilnej tvorby

V Galérii Jozefa Kollára v Banskej Štiavnici, sa konala výstava textilu. S vychovávateľkami: Idou Hradilovou a Alexandrou Černotkovou, sme ju navštívili. V galérii nás najskôr čakala zaujímavá prehliadka obrazov z rôznych období a postupne sme sa dostali k textilnej výstave.

Bola rozložená v troch miestnostiach, ktoré doslova skrášľovala. Hneď na úvod sme boli privítané figurínami oblečenými v krásnych šatách. Boli vyrobené z materiálov od výmyslu sveta. Stoly pokrývali ručne vyrábané bábky, šály, kablečky a koberce. Najviac zaujali vyvesené obrazy šité mužom, ktorý nás milo

prekvapil. Nás ženy najviac zaujali ručne vyrábané šperky. Výstavou sme boli nadšené, s radosťou ju navštívime opäť.

Foto: Ida Hradilová Text: Dominika Raffayová,
Kristína Csontosová 2.E

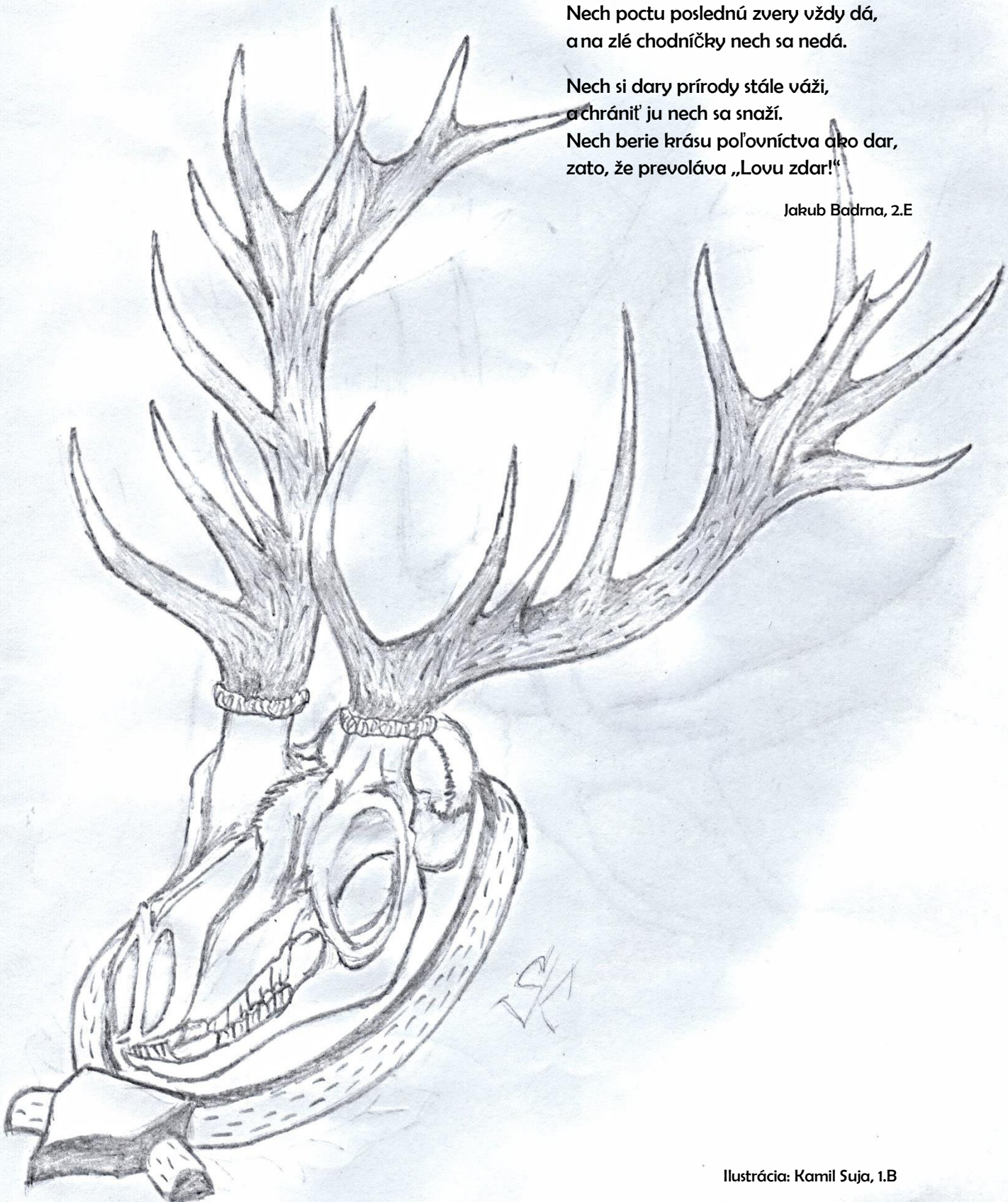
Modlitba za poľovníka. Modlitba za poľovníka.

Nech večná sláva tomu je,
kto zvyky poľovníctva rozširuje.
Nech Svätý Hubert ho sprevádza,
a všetko zlé nech ho obchádza.

Nech mu srdce zaplesá,
keď uvidí čaro lesa.
Nech poctu poslednú zvery vždy dá,
a na zlé chodníčky nech sa nedá.

Nech si dary prírody stále váži,
a chrániť ju nech sa snaží.
Nech berie krásu poľovníctva ako dar,
zato, že prevoláva „Lovu zdar!“

Jakub Badma, 2.E

Ilustrácia: Kamil Suja, 1.B

POĽOVAČKA NA JELEŇA

Bol november. V jedno pondelkové ráno mi zavola vedúci správy, že príde hosť až z Rakúska na poľovačku na jeleňa. Mám ho čakať v piatok ráno pri obchode v centre dediny. Vedúci dodal, že danú lokalitu poznám najlepšie a s ručiacimi jeleňmi sa chodím pravidelne zhovárať. Preto mu iste nejakého nahovorím pred pušku.

Prišlo piatkové ráno a bol čas pripraviť sa na víkend v teréne. Nakrmil som svojho kopova Dunča, ktorý cítil, že sa blíži niečo zaujímavé. Urobil som si raňajky a jedlo na celý piatok, zamkol som dom, vzal Dunča a pobrali sme sa ku obchodu. Hosť chvíľu meškal. Keďže nemčinu ovládam celkom dobre, nebol problém s komunikáciou. Hosť prišiel aj s manželkou. Sadli sme do jeho terénneho Nissanu a odišli na chatu pod Chladnáč. Zoznámil som ich s chatou a blízkym okolím, povedal plán nášho spoločného víkendu a mali sme celé doobedie čas. Vybalili sa, chvíľu si pospali a ja som pripravil rýchly obed. Povedali, že sa tu cítia veľmi dobre a vraj v takom prekrásnom prostredí už dávno neboli. Dohodli sme sa, že vyrazíme poobede, prejdeme Javorinou až na Kozie chrbty popod zadnú Poľanu a tam počkáme na rúbani až do zotmenia. Stanovený čas sme dodržali a rýchlo sme stúpali hore Javorinou. Asi o pol hodinu sme už sedeli na rúbani. Ozvali sa prvé jelene. Rakúšan sa usmial no ja som vedel, že to nie sú tie správne kusy. Vytiahol som svoju väbničku a zavola na jeleňa. O jednom som vedel, že zalieha do neďalekej mladiny a že by sme mohli mať šťastie. Bol to starší jeleň. Mohol mať tak 12 rokov - pravidelný štrnásťročák. Nebolo mu veľa treba.

Dvakrát som ho zavola a o chvíľu sa už starý jelenisko ťahal z mladiny za svojou čriedou. Svoje ladné kroky doprevádzal silným a mocným hlasom. Tichým šepotom som sa spýtal hosta, či by bol spokojný s takou trofejou. Iba sa usmial popod fúzy a pokýval hlavou. Dal som mu pokyn, že keď bude mať jeleňa vo výhodnej pozícii, má strieľať. Asi o minútu zaznel do šera hlasný výstrel. Pozeral som ďalekohľadom a videl som, že ho trafil pekne a jeleň určite padne. On si nebol istý zásahom, ale bolo na ňom vidno, že si veril. Pobrali sme sa k skolenému jeleňovi. Zhasol v ohni. Zo smreka som podľa tradície odtrhol zálomok a položil ho na ranu jeleňa. Druhý som mu vložil do papule. Svoj klobúk som podal hostovi so slovami: lovu zdar. Videl som na ňom, že je spokojný. Prezrel som jeleňa. Bol to ten, ktorého som mal vyhliadnutého – dvanásťročný štrnásťročák. Medzitým prišiel aj vedúci správy, prezrel jeleňa, pogrataloval strelcovi a mne povedal, že to bol dobrý odstrel. Všetci boli spokojní.

Spať sme išli nadránom. A snívalo sa mi o ďalšom hostovi a ďalšom nádhernom jeleňovi. Môj sen sa stal o 2 týždne aj skutočnosťou.

Povolanie lesníka je možno náročné, no o to krajšie. Som rád, že som sa vybral touto cestou a nikdy to nebudem ľutovať.

Radoslav Michale 3.A
Ilustrácia: Kamil Suja, 1.B

Životom každého človeka prejde množstvo ľudí a príde okamih, keď si uvedomí, na kom mu záleží....

1.časť otec, starý otec

Môjho tatka mám strašne rád a uvedomujem si, že práve vďaka nemu nielen žijem na tejto zemi, ale môžem spoznávať aj jej krásy. On je taký náš pán

polesný. Výlety do lesa, to je jeho. Ráno vstáva pred východom slnka a ponáhľa sa na posed pozorovať zver, ktorá vychádza na lúku. Niekedy so sebou bráva aj svoje najlepšie priateľky Graciu a Ambru. Veľmi rád s ním chodievam aj ja, však mi v žilách prúdi jeho krv, a to sa už nezmení. Veľa som toho od neho pochytal. Od malička je mi veľkým vzorom. Chcem aby bol na mňa hrdý, a preto som sa vybral v jeho šľapajach, dúfajúc, že ho nesklamem. Tatko je pokojnej povahy, dobrák od srdca a aby som nezabudol to najhlavnejšie, je to veľký vtipkár. Hádam sa ešte ani nestalo, že by niečo neotočil na srandu. Veľa ľudí tvrdí, že sa na seba podobáme, ale on je o hlavu vyšší ako ja. Čierne krátke vlasy, briadka, modré oči a vždy dobrá nálada sú jeho hlavné poznávacie znamenia. Na jeho tvári by ste si to hneď všimli. Je mohutnejšej postavy, oblečený samozrejme skoro vždy v zelených, lesníckych farbách. Takto vidím svojho tatka ja a ďakujem mu za všetko, čo pre mňa urobil.

Patrik Jančovič, 2.B

Hnedé vlasy s malou plešinkou, úzka, „sem-tam“ vráskavá tvár, ktorá dominuje stredne vysokej postave patrí **môjmu otcovi**, ktorého mám nesmierne rád. Môj otec má veľmi zvláštnu povahu. Niekedy ma vie dosť prekvapiť. Keď niekam ide a má toho veľa, je celý poplašný a ponáhľa sa ako víchor. Je pracovne dosť vyťažený, potom to tak aj vyzerá. Keď má čas a dobrú náladu, dokáže ma aj pol dňa podpichovať a robiť si zo mňa srandu. Má však aj svoje svetlé stránky. Od malička ma učí, čo je život. Mám síce len 16 rokov, ale už ma naučil veľa praktických vecí do života, pretože nechce, aby som bol ako chalan z paneláku, ktorý vie povedať len vetu: „Dajte mi“. Za to som mu veľmi vďačný. Medzi jeho záľuby patrí poľovníctvo. Vďaka nemu je aj pracovne vyťažený, pretože je predseda združenia. K poľovníctvu dovedol aj mňa. Je do toho doslova „zažratý“ a v hore trávi veľa času. Niekedy to s mojovou výchovou trochu preháňa, no je to môj otec a mám ho veľmi rád.

Róbert Erteľ, 2.B

Aj keď má **môj otec** už dosť veľa rokov a problémy so zdravotným stavom, životný elán ho stále neopúšťa. Humor mu nechýba aj v tých najťažších chvíľach. Je usilovný, prajný a veľmi rád pomáha ľuďom. Veľa si toho v živote preskákalo, mnoho ľudí ho aj sklamalo, no on sa im aj napriek tomu snaží vychádzať v ústrety aj preto, lebo má veľké srdce. Je veľmi zodpovedný, snaží sa dodržať všetko, čo sľúbi. Nebojí sa povedať si svoj názor na iných, aj keď nie vždy je to dobré. Najlepšie sa cíti v spoločnosti iných ľudí, s každým sa hneď skamaráti. Ale aby som ho len nechválil musím povedať, že je aj dosť výbušný, a to hlavne vtedy, keď sa mu niečo nedarí. Baví ho

práca s drevom, predovšetkým výroba včelárskych potrieb, ale má aj iné záľuby napríklad poľnohospodárstvo, včelárstvo, poľovníctvo. Po práci si zvykne poobede vždy na jednu - dve hodinky pospať a potom znova pokračuje v práci. Je to môj veľký vzor, a preto by som sa mu v dospelosti chcel podobať.

Matej Vacho, 2.A

Chcel by som vám predstaviť osobu, ktorá je môjmu srdcu blízka a v niektorých veciach je mi vzorom. Je to **môj otec**. Je stredne vysokej a trošku silnejšej postavy. V minulosti sa aktívne venoval športu, predovšetkým futbalu. Neskôr s tým musel kvôli práci prestať. Hlavu mu pokrýva už plno šedin a čelo zopár vrások, ktoré ho už nerobia najmladším. Je zručný, baví ho práca všetkého druhu. Vyučil sa za strojára, ale život to zariadil tak, že pracuje v autodoprave. Ovláda aj rôzne iné remeslá, ktoré pochytil počas života na dedine, hlavne u svojich starých rodičoch na lazoch. Mám rád, keď spomína na zážitky z detstva a mladosti. Je mi príkladom a zároveň aj vzorom v tom, že je vytrvalý a dokáže robiť aj to, čo ho nebaví. Páči sa mi, že máme mnoho spoločných záujmov napríklad stroje, prírodu či zvieratá. Chcel by som byť aspoň z časti ako on. Tak to je môj otec, ktorého mám veľmi rád, som naňho hrdý a nevymenil by som ho za nič na svete.

Martin Valentík, 2.A

Môj starý otec. Osoba s modrými očami a šedivými vlasmi, ktorá ma od detstva motivuje a pomáha mi krok po kroku. Aj keď má už šesťdesiat rokov je veľmi vitálny a aktívny. Už od malička ma učil láske k prírode, a preto mi je veľkým vzorom. Je skromný, šikovný a niekedy prísny. Zo všetkého najradšej má poľovačky. Väčšinu svojho času trávi so svojimi milovanými slovenskými kopovmi, ktorých je chovateľom. Zažil som s ním tie najkrajšie

dobrodružstvá. Pamätám si, akoby to bolo včera, keď ma pred desiatimi rokmi zobral na moju prvú poľovačku. Bolo to práve v období ruje. Celý večer som s ním strávil na posede a pozorovali sme zver. Avšak keď začal vábiť zver, od úžasu som bol celý bez seba. Vtedy som si uvedomil, že môj starký má naozaj talent. Aj keď som mal len šesť rokov, tento zážitok si pamätám do detailov a navždy sa mi vryl do pamäti. Mohol by som o tejto osobe napísať aj celú knihu, ale vystihnem to jednou vetou. Je to proste fantastická osobnosť. Dúfam, že som vám ho priblížil, aj keď krátko, ale výstižne. Aj keď tu s nami nebude naveky, na tie chvíle, keď mi pomohol a poradil nikdy nezabudnem. Mojm jediným snom je kráčať v jeho šlapajach, aby sa za mňa nemusel nikdy hanbiť.

Marián Malček, 2.B

Tohto človeka mám veľmi rád. Je mi k srdcu najbližší, pretože som s ním vyrastal a z časti ma aj vychovával. Hovorím o **mojom starom otcovi**, ktorý má výšku okolo 180cm a váži približne metrák. Starký má síce zavalitejšiu postavu, ale jeho kondička stále nesie znaky toho, že okrem profesie vojaka, bol aj pilčíkom, čo si vyžadovalo obrovskú dávku fyzickej aktivity. Keď som bol malý, tak som nechcel chodiť do škôlky. Veľakrát som ušiel k starému otcovi, pretože rodičia chodili do práce. Ťažká práca, ktorá bola súčasťou jeho života ho naučila disciplíne, ktorú na ňom obdivujem. Vždy všetko musí vychádzať podľa jeho predstáv, a práve v tomto na sebe vidím ešte mnohé medzery. Učil ma láske k prírode, vychovával, ale dával mi aj veľa rád do života. Chodievame spolu do hory, na chatu, každý piatok po škole ho idem pozrieť. Už si ani nepamätám, kedy som išiel od starých rodičov hladný alebo s prázdnyimi vreckami. Oboch starých rodičov si veľmi vážim a nechcem ich nikdy stratiť.

Martin Minár, 2.A

Obrázok: <http://www.pv.sk/vcely/index.asp> Ilustrácia: Kamil Suja, 1.B

Životom každého človeka prejde množstvo ľudí a príde okamih, keď si uvedomí, na kom mu záleží....

2.časťmama, babka, sestra

Životom každého človeka prejde množstvo ľudí, ktorí pri nás strávia len chvíľku alebo pobudnú dlhší čas. V tom mojom je človek, ktorý pri mne stojí už od narodenia. Je stredného veku a nižšej postavy. Na tvári jej dominujú krásne, hnedé oči. Charakteristickou črtou jej povahy je vyrovnanosť, pretože sa všetky problémy snaží riešiť v pokoji, aj keď pri šiestich deťoch sa to nie vždy dá. Je to žena do koča aj do voza. Dokáže výborne navariť, ale nerobí jej problém narúbať drevo

alebo sa postarať o zvieratá. Od mala mi bola vždy veľkou oporou. Postupom času, ako som rástol, sa medzi nami vyskytli isté konflikty, ale aj keď sa trápila, nedala to najavo a snažila sa problém vyriešiť. Nikdy nevybuchla, ale dávala prednosť rozhovoru pred fyzickými trestami. Je vyučenou krajčírkou. Kedysi šila aj profesionálne, ale v súčasnej dobe, keď nemá veľa času, sa šitiu venuje už len ako hobby. Aj keď nebola stotožnená s tým, že chcem byť horár, v mojom rozhodnutí ma podporovala, za čo som jej vďačný. Myslím, že aj na základe týchto viet si každý dokáže utvoriť obraz o výnimočnosti **mojej mamy**.

Peter Mudrončík, 2.B

Chcel by som vám opísať osobu, ktorá v mojom živote zastáva pevné miesto. Sme si veľmi blízki, máme sa navzájom veľmi radi. Pre mňa je jedinečná a keby ste ju spoznali, určite neobanujete. Má srdce, dá sa povedať, ako na dlani. Je úprimná, milá, láskavá a má ešte kopolu iných dobrých vlastností. Je vysoká približne 170 cm, má zelené oči, je štíhlejšej postavy a korunu krásy jej zdobia dlhšie blondávané vlasy. Svoju prácu ma nesmierne rada, pretože ju baví pomáhať ostatným. Má kopec

koníčkov a záľub, medzi ktoré patrí plávanie, čítanie kníh, no zo všetkého najradšej má poobedňajší relax pri televízore. Síce s nami doma nebýva, ale ak ju niekto o niečo požiadala, vždy mu rada vyjde v ústrety. V kontakte sme spolu prakticky stále. Cez letné prázdniny som si urobil peknú týždňovú dovolenku plnú relaxu, a to tak, že som za ňou išiel do zahraničia. Bolo mi tam s ňou veľmi dobre. Bol som šťastný, keď som videl, že aj tam má dobrých kamarátov, ktorí jej vždy pomôžu. Žijú tam ako taká malá skupina priateľov zo Slovenska, v ktorej sa majú navzájom všetci radi. Za celý ten čas som sa ani nestihol nudiť. Chodili sme po nákupoch a kúpaliskách, no a na konci týždňa som sa jej odvdáčil tým, že som jej pomohol presťahovať sa do nového bývania. Keď som prišiel domov, tak som zistil, že mi spravila nádherný týždeň a v

tom mi došlo aj to, že máme toho veľa spoločného. Je síce pravda, že si niekedy ideme navzájom na nervy, no napriek tomu sa vždy zhodneme na jednom. Je to skvelá osoba. **Tak toto je moja mama.** Som veľmi rád, že ju mám, lebo je to práve ona, ktorá ma podporuje aj v tých najťažších chvíľach. V budúcnosti chcem byť ako ona, lebo je pre mňa tým najdokonalejším vzorom.

Viktor Ondrejka, 2.B

Osobu, ktorú vám opíšem som si vybral nielen preto, že ju poznám už štrnásť rokov, ale aj kvôli tomu, že mi do života prináša veľa pekných chvíľ. Štíhle a nízke stvorenie s blond vlasmi a zelenými očami je **moja mladšia sestra.** Strelená a stále bláznivá. Keď niekde príde, tak na jej tvári uvidíte vždy iba úsmev. Poznávacím

znamením mojej malej sestričky je lenivosť. Všetko za ňu musím robiť. Typické dievča dnešnej doby čo poväčšine sedí za notebookom a počúva hudbu. Stále vymýšľa iba nejaké blbosti. Navštevuje posledný ročník na Základnej škole v Leviciach. Pomaly už musí myslieť na výber strednej školy a ju to zatiaľ ťahá na dve strany. Do hlavného mesta na policajnú akadémiu alebo do sídla kniežata Pribinu, kde by sa učila starostlivosti o zvieratá. Ja osobne si myslím, že vyhrá druhá

možnosť, pretože láska k nemým tvorom ju sprevádza celým jej životom. Aj keď jej to nedávam najavo, mám ju strašne rád a vždy sa ju budem ako „veľký“ brat snažiť ochraňovať...

Lukáš Rapko 2.B

Človek, na ktorom mi veľmi záleží, môžem sa mu s hocičím zdôveriť a mám ho veľmi rád, je **moja babka.** Je drobnej, ale pevnej postavy. Hlavu jej pokrývajú ešte stále blondávané vlasy a dobré srdiečko sa odráža v jej hnedých očiach. Ešte ako malého chlapca ma nosila do škôlky, ktorú som veľmi rád nemal. O to radšej som mal, keď ma po škôlke zobrala na zmrzlinu. Väčšinu svojho detstva som strávil s ňou, lebo mamina a ocino chodili do práce a babka na mňa dávala pozor. Moja babka pracovala ako kuchárka v závodnej kuchyni v autokempingu Nitra. Neskôr autokemping zrušili a babka bola odvtedy doma. Chodila aj na nejaké brigády, napr.:

oberanie hrozna, alebo zbieranie tekvic. Ja si ešte pamätám ako som zo školy utekal domov a hneď som išiel za ňou. Bol som veľmi rád, že som mohol stráviť celý deň s mojou babkou ktorú mám nadovšetko rád. V mojom srdci majú dôležité miesto aj rodičia, rodina, priatelia... Som veľmi rád, že som sa narodil do takej rodiny akú mám.

Patrik Pacalaj, 2.A

Obrázky: <http://www.lecker.de/kochen>, <http://www.cicero.de/salon>

Život okolo nás

V poslednom čase sa všetko nejako zmenilo. Zdá sa mi, akoby to bolo včera,

keď sme víтали Nový rok 2013. A o pár mesiacov sa s ním budeme lúčiť. Nevieť čím to je, ale dni akoby trvali kratšie ako predtým, mesiace sa vliekli ako oblaky na oblohe a roky boli také dlhé, že nebolo možné dočkať sa tridsiateho prvého decembra.

Doba je teraz trochu iná. Mladých ľudí zaujíma štýl, facebook a elektronika.

Nehovorím, že im to mám za zlé, riadia sa podľa

doby, v ktorej žijú. To, čo je štýlové a čím preniknú do davu je to jediné, čo ich zaujíma. Niektorí ľudia by sa mali zamyslieť nad tým, že nie je dôležité mať skvelý štýl, 300 „lajkov“ na fotkách, byť stredobodom pozornosti všade, kde sa objavia. Nemám proste rád, keď sa

niekto chvastá s niečím novým a sám si na to nezarobil. Nehovorím, že je to zlé, ale nepáči sa mi, že si za to svojich rodičov nevážia a za chrbtom na nich nadávajú. Stáva sa, že ich aj klamú a okrádajú. Takéto rozmazané decká z betónových džunglí nemám rád, pretože sa vysmievajú tým, ktorí majú menej. Zoberte si ten rozdiel, že ten, ktorý celý život drie a nič nemá zadarmo si váži hocikakú maličkosť. Má však dobré srdce a čistú dušu. Ja tiež nemám všetko zadarmo. Keď som niečo chcel, zarobil som si na to. Je to celkom

fajn pocit, keď si niečo kúpite za svoje a ušetríte tým peniaze rodičov.

Nepíšem to preto, lebo to pekne znie, ale preto, že si uvedomujem, že som každým rokom starší. Či už je to vek alebo ročník v škole, ktorú navštevujem, zamýšľam sa nad tým, že dospievam a musím sa pomaly pripraviť na to, že sa už o seba budem musieť postarať sám. Je pravda, že mamina mi nikdy nepovie nie, vždy mi pomôže s hocičím a hlavne hociakedy. Také už matky, ktoré milujú svoje deti, proste sú. Mám za to svoju mamu strašne rád, ale myslím aj na svojho „krpca“, malého brata, ktorý ju bude teraz potrebovať viac ako ja, pretože začne chodiť do škôlky. Budem sa snažiť pomôcť aj ja. Síce som dostupný len piatky, soboty a polovicu dňa z nedele, ale aj to sa počíta. Iné dni sa mi bohužiaľ nedá, lebo bývam na internáte kvôli štúdiu. Mávam síce obdobia, kedy by som sa na všetko najradšej vykašľal, ale vždy sa zastavím a pomyslím si, že tie zvyšné roky nejako vydržím. Bude treba zapojiť všetky mozgové bunky a dobre sa pripraviť na maturitu. Z toho mám najväčší strach. Keď počúvam čo všetko na nich bude, dvíha sa mi z toho žalúdok. Slovenčina, angličtina a lesnícka prax. Z týchto názvov som nervózny už teraz a verím tomu, že nie som sám. Väčšina hovorí, že je to ešte ďaleko, že som len druhák, ale ani sa nenazdáť a budem stáť pred komisiou.

Som mladý človek, ktorý sa rád zabáva, spoznáva nových ľudí a miesta, a to je na mladosti to najkrajšie. Ideálne je ak na svojich cestách stretnete niekoho, kto vyplní prázdne miesto po vašom boku. Ja som mal to šťastie, že som takú osobu našiel a môj život sa vďaka nej otočil k lepšiemu. Netreba to však siliť, príde vtedy, keď to najmenej čakáme...

Alex Matucha, 2.B

Obrázky: <http://portuguese.alibaba.com>,
<http://www.socialable.co.uk/101-best-facebook-apps-tools-for-businesses-in-2013/>, <http://valentinstag.ratgeber.de/>

Futurama trochu inak

Futurama trochu inak

Píše sa rok 2500. Najväčšia pohroma v dejinách ľudstva. Príroda na zemi je asi ako na mesiaci. Polovica planéty je už dávno pod hladinou mora. Ľudstvo je po piatej svetovej vojne. Z ľudstva nie je ani polovica, pitnú vodu máme na dva roky. Väčšinou populáciu tvoria degenerovaní a retardovaní ľudia. Za blázna sa považuje ten, kto stále verí v boha. Ľudský vývoj je už dávno na ústupe. Chemické zbrane a radiácia dali vznik novým živočíšnym druhom. Rozmnožujú sa rýchlejšie ako potkany a vyzerajú priam hororovo. Majú rôzny počet nôh a hláv, žerú všetko, čo zbadajú. Planéta už nie je ako predtým. Nenašli by ste jediný mrakodrap. Paríž nemá Eiffelovku, Pisa šikmú vežu, Atény Akropolu ani Rím Koloseum. Je preč aj Veľký čínsky múr spolu so Sochou slobody a pyramídami. Ropa je preč už štyristo

rokov. Všetky lesy sú taktiež už dávno vyrúbané. Cez husté mraky popola takmer nesvieti slnko. Nerastné suroviny sú tiež už minulosť. Zmizlo takmer všetko. Nikde nič nie je. Všetko musí začať odznova. Od praveku až po nového inteligentného tvora. Každý na Zemi by chcel byť pri moci a viesť túto zničenú planétu. Preto sa znova začína zbrojiť. Je to veľký biznis. Páni sa dohodnú a poddaní bojujú. Všetko

do seba zapadá. Asi ako tetris. Práve kvôli pitnej vode vypukla šiesta svetová vojna. Vojna nie je moderná ako si ju predstavujete. Bojuje sa oštepami a primitívnymi nástrojmi. Po vojne je svet ešte horší ako bol. Aj to málo čo tu bolo je

zničené a roztrhané. Rany sa hoja desiatky rokov. Keďže sa počas vojny poškodili staré atómové reaktory, mutácia génov je ešte vyššia a takmer každej žene sa rodia šesťnohé a trojhľavé deti. Vznikli ďalšie monštrá, ktoré zožerú takmer všetko. Človeku ostávajú iba zvyšky. Z troch miliárd ľudí je už len päťstotisíc. Takmer všetci sú fyzicky alebo mentálne postihnutí. Bohatšia vrstva má hlinené a kamenné chatrče. Tí chudobnejší si musia vystačiť s jaskyňami, o ktoré sa delia s rôznym bizarnými zvieratami. Človek sa dožíva maximálne 35 rokov. Keď ho samozrejme niečo nezoherie alebo nedostane nejakú neznámu chorobu. Ale situácia je znovu vyhrotená a začína siedma svetová vojna o 50 metrov štvorcových obývatel'ného územia. Ale túto vojnu už ľudstvo neprežije a pre nedostatok potravy, vody, šírenie neznámych chorôb či infekcií ľudská rasa vymiera...

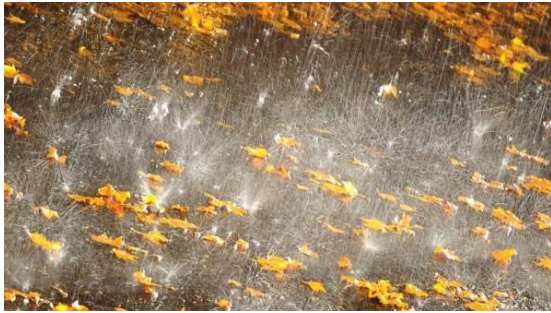
Ale nie. Nevymiera. Našťastie je stále rok 2013 a treba si uvedomiť, kde sa svojimi činmi dostaneme o 300, 400 či 500 rokov. Či chceme žiť „v raji alebo v pekle“?!

Jakub Vodenský 2.B

Obrázok: <http://www.interplanar.de/blog/wp-content/uploads/2011/10/Planet-der-Affen-Liberty.jpg>
<http://www.welt.de/politik/ausland/article13689793>

Pokus o karikatúru alebo strašidelná rozprávka

Pršalo. Neskorá jeseň hrala všetkými farbami dúhy. Zima a mráz zahrievali kosti

pekelným plameňom. Na obzore sa stretla temnota s búrkou. Zlo a ničota sa blížili. Jednoducho čas ako stvorený na rozprávku. A tá, ktorú idem rozpovedať, nie je o nič lepšia ani horšia ako iné. Jej názov je samotným výkrikom do tmy: Legenda o bielej čupakabre.

Všetko to začalo už dávno v jednom krokodíľom hniezde. Kde sa zjavilo, tu sa zjavilo - malé biele vajíčko. Belšie než panenský sneh. „Vyklubalo“ sa odtiaľ niečo neduživé, pripomínajúce kačopiera. Čo si o ňom myslieť? Lepšie je nemyslieť. Keby sme to vedeli vtedy, nič z toho, čo sa stalo, sa stať nemuselo. Ale to už predbieham udalosti.

Sériou mutácií a papaním jadrového odpadu, vyrástol z neho veľký, biely, deväťdesiat kilový kanec – čupakabra. Opísať ho hádam ani netreba... Alebo predsa? Tak sa o to pokúsim, aj keď robí hanbu môjmu menu, pretože kvičí po profesoroch, bučí na ulici a straší poctivých ľudí. Má „to“ dve ruky. Vlastne žrdkoviny, obrastené hrubou vrstvou sadla. Prsty, pripomínajú klobásy (ale po záruke), potiahnuté bielou plesňou. Zuby žlté a tak ďaleko od seba, že pripomínajú

hviezdy na nebi. Duša pokrivená zverstvami spáchanými na nevinných. Obete týchto činov sú aj v jeho triede. Utrápené, umučené tváre, často hľadiace do blba, ako dôkaz jeho hriechov.

Čupakabra je vlastne môj spolužiak Imro, ktorý sa nevyliahal v krokodíľom hniezde a ani tak strašne nevyzerá. Nahneval ma pred hodinou, lebo mi nedal odpísať úlohu a ja som si ho začal predstavovať ako zloducha – čupakabru. Už som sa upokojil a v mojej mysli je to opäť človek ako každý iný. Aj keď niekedy by som ho roztrhal ako hada – veď to poznáte (všetci ste boli predsa študenti).

Ale nebojte sa milí priatelia. O všetko sa postarajú iní, ale to už patrí do iného príbehu.... A týmto zazvonil zvonec a rozprávky bol koniec.

Dúfam, že som vás svojím rozprávaním veľmi nenastrašil. Veď to bol len vymyslený príbeh, v ktorom akákoľvek podobnosť je čisto náhodná.

Erich Hoos 2.E

Ľudia

Každý iný – všetci rovní,
poniektorí sú aj skromní.
Bieli, čierni, ba aj z Číny
vravia za nás naše činy.

Sme len ľudia s chybami,
s plešinou aj vlasami.
Chudobní či bohatí,
môžeme byť ja i ty.

Veľkí, malí – všetci spolu,
obývame zemeguľu.
Nerobme si protiveň,
veď je vzácny každý deň.

Nech slnečných lúčov jas,
rozplamení lásku v nás.
Lebo láska - vzácny cit,
dodáva nám silu žiť.

Koniec koncov príde raz,
no my máme ešte čas.
Milé slovo, úsmev v tvári,
tak sa prestaň vážne tváriť.

Nuž neváhaj a začni hneď,
nech všetci máme krajší svet.
Veď s úsmevom na tvári,
každý človek zažiari.

Buď rád, že je tento svet,
veď iného predsa niet.
A hoci máš aj inú pleť,
ber si príklad z týchto viet.

**Každý iný – všetci rovní,
ľudia budme prosím ľuďmi!**

obrázky: <http://aboutvanesaj.blogspot.sk/>
<http://www.gerryfoto.de/pixelpost/index.php?showimage=1665>

Marek Koleňák, 2.A

Cena života a ľudskosti

Život je nevyspyteľný. Stačí malý okamih a všetko sa môže zmeniť. Dopravná nehoda alebo úraz sa môžu pre nás stať osudnými. Pomôcť nám môže darovaná krv. Na našej škole pracuje 30-násobná darkyňa krvi a čerstvá držiteľka zlatej Jánskeho plakety, pani Anna Štefanková. Sme veľmi radi, že nám poskytla rozhovor.

Spomínate si na svoj prvý odber?

„Spomínam si už len tak matne, bolo to ešte v Belházyovskom dome. Keď som sa dozvedela o možnosti darovať krv, ani som o tom dlho nepremýšľala. Pripadalo mi to ako niečo úplne samozrejmé.“

Aké sú Vaše pocity pri darovaní krvi, myslíte na niekoho konkrétneho?

„Myslievam na svojich blízkych, čo ak by oni raz potrebovali pomoc, pretože moja rodina je pre mňa všetkým na svete. Zároveň si uvedomujem, že každý človek, ktorý sa ocitne v ohrození života, má niekde svojich príbuzných, ktorí sa o neho boja, lebo ho majú radi.“

Darcovstvo krvi prebieha väčšinou anonymne, alebo ste niekedy mali možnosť stretnúť sa človekom, ktorému Vaša krv pomohla?

Raz som sa zúčastnila záchranej akcie na pomoc chlapcovi z Banského Studenca, ktorý sa vážne zranil na motorke. Bolo nás tam vtedy viac, ktorí sme sa o neho báli.

Chceli sme mu veľmi pomôcť.

Čo pre Vás znamená krv?

„Tekutina, ktorá má cenu života i cenu ľudskosti. Nedá sa ničím nahradiť, a aj keď je veľmi vzácna, nikdy by som za ňu

neprijala ani cent.“

Aké ste mali pocity pri preberaní zlatej Jánskeho plakety?

„Nie je to to, o čo mi išlo. Nepokladám to zo svojej strany za hrdinstvo a celkovo nerada o tom hovorím.“

Ale veľmi sa mi páčila reakcia prítomných pri úctyhodnom ocenení pána Ladislava Kováča, ktorý svoju krv daroval už stokrát.“

Čo by ste si priali na záver?

„Aby som bola ešte dlho zdravá a mohla naďalej pomáhať tým ľuďom, ktorí to potrebujú. A zároveň, aby ľudí v ohrození života a zdravia bolo čo najmenej.“

Za rozhovor, ku ktorému som nesmierne skromnú Aničku Štefankovú z Banského Studenca musela dlho prehovárať, s úctou ďakujem.

Text a foto: Janka Bernáthová

Obrázok: <http://www.redcross.sk/co-robime/darovanie-krvi>

Mladost'

Odsúd' te ma len pokojne,
ukrižujte. Ten oheň vo mne opäť vzplanie
Jediný jeden deň
po tej strašnej neúprosnej vojne.
A moje srdce znova pookreje, vstane.
Srdce, v ktorom nezostal blen.
Ved' priateľ zavrel tie dvere pokojne
a nič už nie je iba sen.

Smrt'

Už nie je čas
hl'adat' skryté verše v básni.
V hlave počujem mocný hlas.
Mocný, ale krásny.
Tak ako zlatý vlas
skrytý niekde v dial'ke.
On čaká tíško v nás,
ozýva sa v tvojej hlávke.
Nežne vraví : už je čas.
Stačí ísť len po tej lávke.
To na divadlo vedie nás,
nie je vôbec úbohé.
Ved' môžeš vidieť iba raz.
Zubatú v hlavnej úlohe.

Boris Peciar, 4.E

Obrázky: <http://sravana.twoday.net/stories/2500838/>,

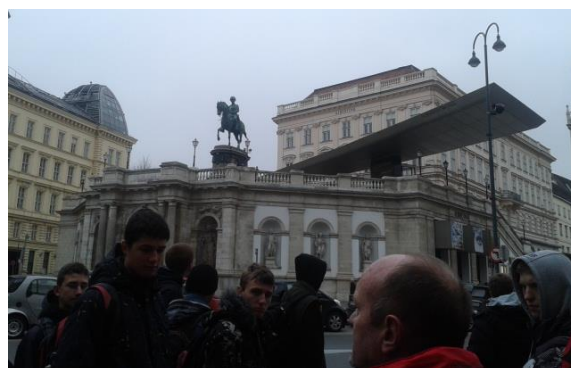
http://www.deviantart.com/morelikethis/50192730?view_mode=2

Vo štvrtok 21. novembra, ráno o 6:15 sme mali stretnutie pred internátom. Po zrátaní všetkých členov, ktorí sa mali

zúčastniť výletu do hlavného mesta Rakúska, sme sa pobrali k autobusu a cesta sa mohla začať. Náš pán sprievodca nám dal čas na oddych až po Bratislavu. Potom nám začal rozprávať o zaujímavostiach Viedne a okolia a už sa to všetko začalo. Dorazili sme okolo 10:00. Našou prvou zástavkou bol Schönbrunn –

bývalé letné sídlo dynastie Habsburgovcov, ktorá ovplyvňovala dianie v Rakúsko - Uhorsku. Súčasťou zámku je veľká záhrada a fontána, na ktoré sme

mali čas 20 minút. Potom sme sa presunuli obdivovať iné historické pamiatky, akými boli Dóm svätého Štefana, Kostol

Minoritov, Hofburg či Námestie Márie Terézie. Prírodovedné múzeum nám odhalilo pamiatky ľudskej existencie, medzi ktoré nepochybne patria dinosaury, slony, opice, plazy, minerály, skameneliny a pohybliví pravekí muži. Cestou z múzea sme sa ešte zastavili v kostole a už prišiel čas, na ktorý sme všetci čakali. Vianočné trhy. Bola tam nenapodobiteľná atmosféra, stánky s výzdobou, klobásky, cukrovinky. Ale škoda, že sme odišli ešte

za svetla a neužili sme si krásne viedenské osvetlenie. Po vianočných trhoch sme

museli ísť už naspäť do Banskej Štiavnice. Po únavnej ceste, sme sa plní zážitkov vrátili do reality všedných dní.

Text: Jakub Tomko, 1.A

Foto: Kristína Brnová, Alžbeta Dolniaková, 2.E

Besedy o drogách

V priestoroch školy a školského internátu sa od začiatku školského roka žiaci prvého a druhého ročníka našej školy zúčastnili besied zameraných na školskú drogovú prevenciu, ktoré viedol Peter Remper. Spoločnou témou boli drogy, ich vplyv a tiež následky ich užívania. Pre lepšiu predstavu drog ako zbytočného zla nám prednášajúci opísal aj zopár konkrétnych prípadov. V závere žiaci dostali možnosť klásť otázky a každý dostal informačnú brožúru „Pravda o drogách“. Dúfajme, že táto prednáška sa pre nás stala dostatočným varovaním, že užívanie drog

nemá zmysel, je nebezpečné a pre organizmus a môže nám skomplikovať alebo úplne zničiť život.

Viac info na: www.povedzniedrogam.sk

Text a foto: -ih-

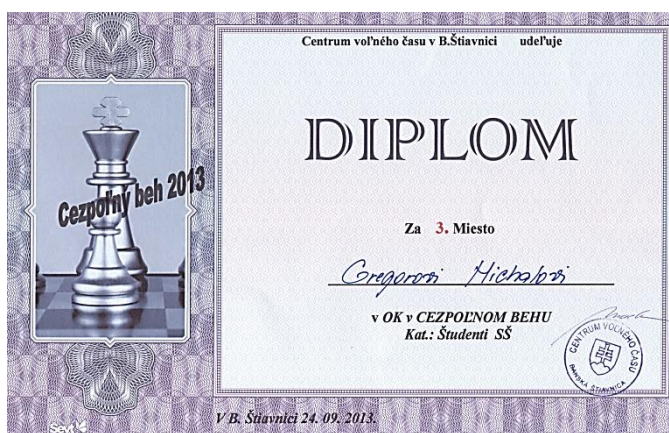

Dňa 24. septembra 2013 sa v Banskej Štiavnici uskutočnilo okresné kolo v cezpoľnom behu pre základné a stredné školy. Našu školu reprezentovali Gregor Michal 1.B, Hrabovský Juraj 4.A, Paleček Marián 4.A, Varga Viktor, 4.B, Dolniaková Alžbeta 2.E, Haviarová Terézia 1.B

Umiestnenie našich žiakov:

- 3.miesto Gregor Michal - jednotlivci
- 9.miesto Hrabovský Juraj
- 3.miesto družstvá – chlapci
- 4.miesto Dolniaková Alžbeta
- 5.miesto Haviarová Terézia

Text a foto: Juraj Kendera

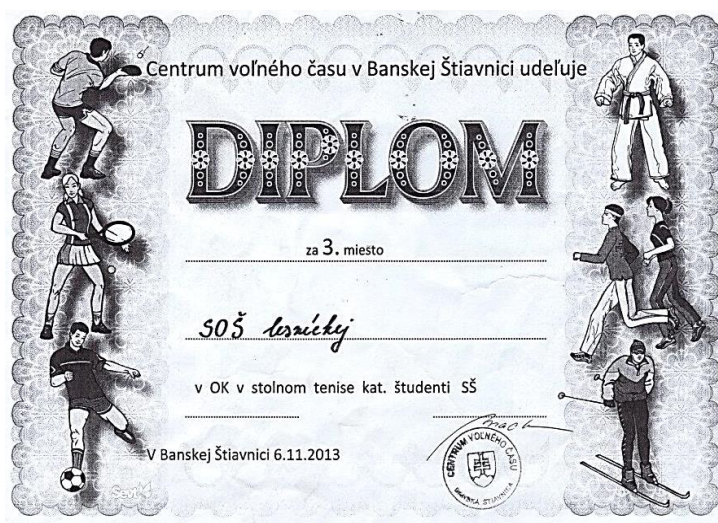
Cezpoľný beh

2013

Dňa 6.11.2013 sa v našej telocvični konal stolnotenisový turnaj stredných škôl. Na turnaji sa zúčastnili štyri stredné školy: Stredná odborná škola obchodu a služieb, SPŠ Samuela Míkoviňiho, Gymnázium Andreja Kmeťa, Stredná odborná škola lesnícka. Organizátorom a hlavným rozhodcom bol ako aj každý rok pán vychovávateľ Ján Slezák. Družstvá boli veľmi vyrovnané, takže sa nedalo povedať, kto bude favorit. Každý zápas bol napínavý až do konca.

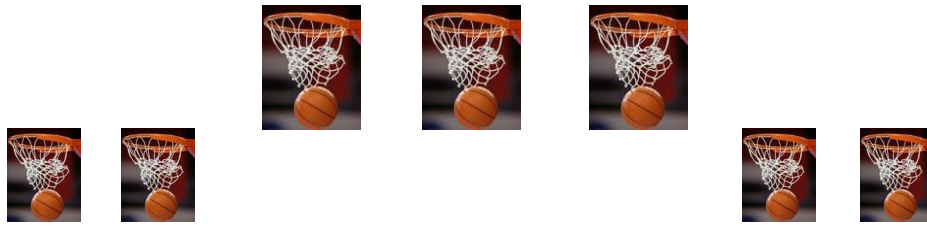
Umiestnenie :

1. miesto Stredná odborná škola obchodu a služieb
2. miesto Gymnázium Andreja Kmeťa
3. miesto **Stredná odborná škola lesnícka**

Našu školu reprezentovali : Marian Paleček, Henrich Paluch, Michal Salva, Kamil Suja. Týmto by som im chcel za predvedený výkon a reprezentáciu školy poďakovať.

Text a foto: Libor Bobek a Juraj Hrabovský, 4.A

Basketbal – stredné školy chlapci

Regionálne kolo – Banská Štiavnica, Žarnovica, Žiar nad Hronom

Dňa 13. 11. 2013 nás na regionálnom kole v basketbale žiakov skvele reprezentovalo basketbalové družstvo chlapcov z našej školy pod vedením pána Miloša Javorského. O víťazstvo v postupovej súťaži družstiev bojovalo 25 súťažiacich z banskoštiavnických stredných škôl vo

vekovej kategórii: 1.9.1994 - 31.8.1998. Našu školu zastupovali Denis Čertík, Milan Kašiar, Erich Lindák, Juraj Hrabovský, Henrich Paluch, Richard Sládek, Marián Paleček, Ľuboš Paprčka a pán tréner Mgr. Miloš Javorský.

A ako to dopadlo?

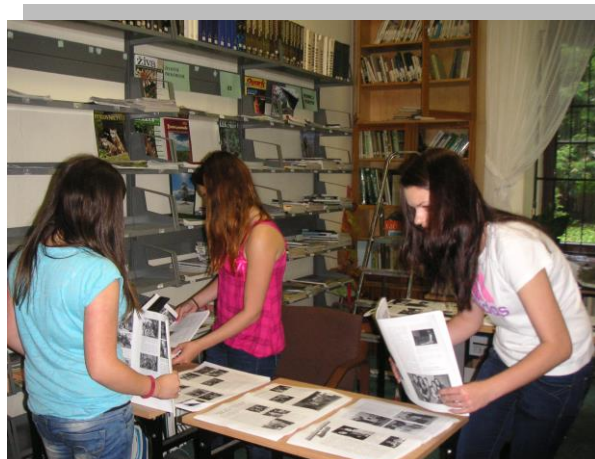
1. Stredná odborná škola lesnícka, Banská Štiavnica
2. Gymnázium A. Kmeťa, Banská Štiavnica
3. SPŠ S. Mikovíniho, Banská Štiavnica

Ostatní súťažiaci bez poradia v abecednom poradí: Katolícke gymnázium svätého Františka Assiského a SOŠ obchodu a služieb z Banskej Štiavnice.

Výsledky zápasov:

1. Gymnázium A. Kmeťa - SOŠL 6:20
2. SOŠL - SPŠ S. Mikovíniho 11:16
3. Gymnázium A. Kmeťa - SPŠ S. Mikovíniho 28:8

Blahoželáme!

LETOKRUHY – občasník pre lesníkov a všetkých, ktorí vedia čítať!

Vydáva: ZIS pri SOŠL B. Štiavnica, Akademická 16, 969 01 Banská Štiavnica
Redakčná rada: Eleonóra Valovičová, Jana Lavríková, Denisa Prokeinová

Spolupracovali: Kamil Suja, Tomáš Lehocký, Peter Lipták, Ondrej Zúbek, Natália Ondrejková, Norbert Soročina, Iveta Mlynáriková, Miroslav Uhrin, Peter Lacko, Viera Ebert, Martina Chytilová, Diana Bolgárová, Daniela Pacalajová, Jana Janšová, Peter Pustai, Jaroslav Trebula, Alžbeta Dolniaková, Janka Bernáthová, Matúš Ondrejka, Miloš Stupár, Kristína Brnová, Ida Hradilová, Dominika Raffayová, Kristína Csontosová, Jakub Badrna, Radoslav Michale, Peter Mudrončík, Viktor Ondrejka, Lukáš Rapko, Patrik Pacalaj, Patrik Jančovič, Róbert Ertel, Matej Vacho, Martin Valentík, Marián Malček, Martin Minár, Alex Matucha, Jakub Vodenský, Erich Hoos, Marek Koleňák, Jakub Tomko, Juraj Kendera, Libor Bobek, Juraj Hrabovský, Miloš Javorský, Petra Kyjovská, Veronika Dudíková, Boris Peciar

Jazyková úprava: Mgr. Jana Lavríková, Mgr. Denisa Prokeinová

Za materiálnu podporu ďakujeme: SOŠL B. Štiavnica

Tlač: ZIS

Toto číslo vyšlo: 9. 12. 2013

Náklad: 80 kusov

LETOKRUHY

39. ročník